

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Marie Turkové, JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **D. D.**, zastoupeného Mgr. Barborou Leiterovou, advokátkou, se sídlem Heinrichova 16, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1 - 533/VL - 20 - ZA05 - 2007 ze dne 14. 5. 2008, v řízení o kasačních stížnostech žalobce a žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 56 Az 80/2008 - 51 ze dne 13. 2. 2009,

takto:

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Kasační stížnost žalovaného **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Barboře Leiterové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 8568 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM - 1 - 533/VL - 20 - ZA05 - 2007 ze dne 14. 5. 2008 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Výrokem I. rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 56 Az 80/2008 - 51 ze dne 13. 2. 2009 soud žalobu proti výroku rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu zamítl. Výrokem II. pak krajský soud výrok rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany podle § 14a zákona o azylu zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Proti zamítavému výroku rozsudku krajského soudu podal včasnou kasační stížnost žalobce. Proti zrušujícímu výroku rozsudku krajského soudu pak podal včasnou kasační stížnost žalovaný.

Po konstatování přípustnosti kasačních stížností se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dále zabýval otázkou, zda kasační stížnosti svým významem podstatně přesahují vlastní zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, musely by být podle tohoto ustanovení odmítnuty jako nepřijatelné.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb., s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Žalovaný ve své kasační stížnosti namítá, že upřednostněním zásady *non-refoulement*, kterou v dané věci žalobce uplatnil opožděně, bylo porušeno ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. neumožňující rozšíření žaloby o žalobní bod uplatněný po uplynutí lhůty pro podání žaloby. S takovou procesní situací se však již Nejvyšší správní soud vypořádal a odkazuje proto na své rozhodnutí ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005 - 75, dostupné na www.nssoud.cz, jehož právní věta zní: „*Soud je i při aplikaci kogentních norem procesního práva vázán článkem 10 Ústavy ČR. Nesmí proto použít vnitrostátní procesní normu (zde ustanovení § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. obsahující zákaz rozšiřovat žalobu o další žalobní body po lhůtě pro její podání), pokud by její aplikace nutně a nevyhnutelně vedla k porušení zásady non-refoulement obsažené v čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků či k porušení zákazu vyhostit cizince do země, kde by byl vystaven hrozbě mučení či nelidského a ponižujícího zacházení či trestu, jenž vyplývá z čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a z judikatury Evropského soudu pro lidská práva tento článek vykládající.*“ Poukaz žalovaného na právní názor Krajského soudu v Brně vyjádřený v jiném soudním řízení pak nelze považovat za relevantní stížnostní námitku, neboť Nejvyšší správní soud nevychází z rozhodovací činnosti soudů prvního stupně, nýbrž ze své vlastní judikatury.

Namítá-li žalobce ve své kasační stížnosti nedostatečná skutková zjištění, pak je třeba poukázat na to, že tato tvrzení byla již předmětem řady rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, z nichž lze např. uvést rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, oba dostupné na www.nssoud.cz. Má-li žalobce obavu ze svého potenciálního pronásledování v Bělorusku, pak Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se zabýval obdobnou situací jiného žadatele o mezinárodní ochranu. Tvrzení uplatněné až v kasační stížnosti o účasti žalobce na demonstraci proti režimu v Bělorusku konané dne 15. 2. 2009 v Praze je novým skutkovým tvrzením, k němuž podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nelze přihlídnout.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v obou kasačních stížnostech. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasačních stížností k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnosti svým významem podstatně nepřesahují vlastní zájmy stěžovatelů. Shledal je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelné a odmítl je.

O nákladech řízení o kasačních stížnostech rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Žalobci byla pro toto řízení před soudem ustanovena soudem zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120

s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 3 x 2100 Kč za tři úkony právní služby spočívající v poradě s klientem ze dne 25. 3. 2009, v podání kasační stížnosti a ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/, § 11 odst. 1 písm. c/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů /dále jen „advokátní tarif“/), a dále 3 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože advokátka je plátkyní daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je povinna odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 1368 Kč. Zástupkyni žalobce se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8568 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu